

200701058/1.

Datum uitspraak: 6 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/56501 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 9 januari 2007 in het
geding tussen:

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 15 november 2006 heeft appellant (hierna: het COA) een verzoek van (hierna: de vreemdeling) om de verstrekkingen op grond van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (hierna: de Rva 2005) voort te zetten afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 9 januari 2007, verzonden op 10 januari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat het COA opnieuw beslist op de aanvraag met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft het COA bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 7 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 22 januari 2007 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In grief 1 klaagt het COA dat de rechtbank door te overwegen dat – samengevat weergegeven – het bij haar bestreden besluit onvoldoende is gemotiveerd, nu daarin slechts overwegingen zijn gewijd aan de door de vreemdeling gestelde medische omstandigheden en niet is ingegaan op de overige door hem gestelde zeer bijzondere omstandigheden die nopen tot voortzetting van evenbedoelde verstrekkingen, heeft miskend dat het COA daartoe geen beoordelingsruimte toekomt.

2.1.1. In de uitspraak van 28 maart 2007 in zaak no. 200605521/1 (JV 2007/187) heeft de Afdeling overwogen dat geen grond bestaat voor het oordeel dat, zoals het COA betoogt, buiten de gevallen waarin de vreemdeling onder de reikwijdte van de Rva 2005 valt, geen aanleiding voor het verlenen van verstrekkingen kan bestaan. De in artikel 3 van de Wet Centraal Orgaan opvang asielzoekers neergelegde wettelijke taak van het COA houdt ook in dat het ondanks een meeromvattende beschikking opvang verleent in zeer bijzondere omstandigheden die tot feitelijke opvang nopen, voor zover deze omstandigheden niet vallen onder het bereik van de door de minister aangewezen categorieën van artikel 3 van de Rva 2005. De rechtbank heeft derhalve terecht overwogen dat het COA in zijn besluit van 15 november 2006 ten onrechte niet heeft beoordeeld of in dit geval van evenbedoelde zeer bijzondere omstandigheden sprake is en op grond daarvan aanleiding bestaat de aanvraag van de vreemdeling te honoreren.

De grief faalt.

2.2. Hetgeen voor het overige is aangevoerd in het hoger-beroepschrift en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de

Vw 2000, kan evenmin tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.4. Het COA dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. veroordeelt het Centraal Orgaan opvang asielzoekers tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweëntwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door het Centraal Orgaan opvang asielzoekers aan de vreemdeling onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en
mr. B. van Wagtendonk en mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Leden, in
tegenwoordigheid van mr. R.S.D. Ramrattansing, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

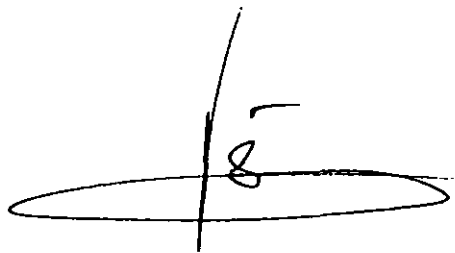
w.g. Ramrattansing
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 juni 2007

408

Verzonden: 6 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

20. NOV. 2006 8:34
8:30

CIV HAARLEM 5126610
CIV HAARLEM 5126610

NR. 3229 P. 4/7
003/006

Nr. 3767 P. 2/5

A1

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Centraal Orgaan

Leijen & Nandoe Advocaten
T.a.v. mw. mr. A. Spel
Varnebroek 17
1615 HA ALKMAAR

Ontvangen d.d.
17 NOV 2006

Centraal Inschrijfbureau
Vreemdelingenzaken
te Haarlem

15 november 2006

B12/MK/06u.004763

Verzoek continuering opvang

IND. 0104.10.2002

070 - 372 73 16

070 - 372 72 72

11 augustus 2006

SIR WITTEN CHURCHILLZAN 1664
1065 51 Kijer-ij
postbus 3082
1180 MB Alphen-ijk
telefoon 070 372 70 00

Geachte mevrouw Spel,

Bij brief van 11 augustus 2006 hebt u, namens uw cliënt, de heer
om de opvangvoorzieningen aan uw cliënt te continueren.

verzocht

Desluk

Uw verzoek om continuering van de opvangvoorzieningen aan uw cliënt wordt
afgewezen.

Motivering van de beschikking

Bij besluit van 16 november 2001 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, namens deze de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND), de
asielaanvraag van uw cliënt afgewezen. Het hiertegen ingestelde beroep is bij
uitspraak van 26 mei 2003 ongegrond verklaard door de Rechterbank 's-Gravenhage,
nevensitzingsplaats Alkmaar.

Het besluit van 16 november 2001 is een meeromvattende beschikking als bedoeld in
artikel 45 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), voor wat betreft de
rechtgevolgen. Dat houdt in dat de afwijzing van de door uw cliënt ingediende
aanvraag om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen op
grond van het bepaalde in artikel 45, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000
van rechtswege tot gevolg heeft dat de daarin bedoelde verstrekkingen worden
beëindigd.

Correspondentie uitsluitend
aan het postadres met
vermelding van de datum en
het kenmerk van deze afzending

20 NOV. 2006 8:34 111022
5. Nov. 2006 8:56

CIV HAARLEM 5126610 doe advocaten
CIV HAARLEM 5126610
111022

NR. 3229 P. 5/7
004/006

Nr. 3767 P. 9/5

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Ontvangen d.d.

17 NOV 2006

Centraal Inschrijfbureau
Vreemdelingenzaken
te Haarlem

Daarnaast heeft uw cliënt op 15 juni 2004 een medische aanvraag ingediend. Deze is op 21 december 2004 afgewezen. Het hiertegen ingestelde bezwaar is afgewezen op 15 juni 2006. Op 11 juli 2006 is beroep hiertegen aangetekend welke in Nederland afgewacht mag worden.

De IND heeft bij brief van 8 september 2003 het COA medegedeeld dat uw cliënt reësonantig verwijderbaar is geworden in zijn asielprocedure en dat de rechtsgevolgen van artikel 45 van de Vw 2000 in werking zijn getreden. Het COA kan aldus niet zelfstandig beslissen omtrent het eindigen van de verstrekkingen. Ingevolge artikel 45 van de Vw 2000 eindigen de verstrekkingen immers van rechtswege.

Bij uitspraak van 2 maart 2005 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, in afwijking van eerdere uitspraken, bepaald dat het COA een voor beroep vatbare beslissing dient te nemen op een verzoek om continuering van de opvang (AbRvS, 2 maart 2005, no. 200407732). Overigens heeft de Afdeling in lijn met eerdere uitspraken nogmaals bepaald dat, indien er sprake is van een innoemvattende beschikking, de geboden verstrekkingen van rechtswege eindigen en het COA in dat opzicht geen zelfstandige beslissingsbevoegdheid toekomt (AbRvS, 18 mei 2005, no. 200500425).

Het COA kan alleen tot continuering van de verstrekkingen overgaan indien uw cliënt behoort tot één van de categorieën asielzoekers aan wie opvang wordt geboden, zoals bepaald in artikel 3, tweede en derde lid, van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (Rva 2005). Hierbij merk ik op dat de Rva een ministeriële regeling is en derhalve geen beleidsregel, waarvoor de inherente afwijkingsbevoegdheid ex artikel 4:84 van de Awb geldt. Dit artikel geldt nu juist echter niet ten aanzien van de Rva, zodat aan het COA geen zelfstandige beoordelingsruimte toekomt.

In uw schrijven van 11 augustus 2006 u een verzoek om continuering van de opvangvoorzieningen ingediend in verband met de medische omstandigheden van uw cliënt. Hiervoor heeft u diverse stukken overgelegd: BMA d.d. 11 januari 2006, MOA d.d. 21 april 2006, GGZ circuit jeugd d.d. 23 oktober 2003, GGZ circuit jeugd d.d. 29 januari 2004, MOA d.d. 12 mei 2004, Centrum '45 d.d. 29 juli 2004, Mw. C.H. Goosen huisarts d.d. 25 juni 2004, BMA d.d. 8 december 2004 en BMA d.d. 24 augustus 2005.

5. Nov. 2006 8:57

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Ontvangen d.d.

17 NOV 2006

Centraal Inschrijfbureau
Vreemdelingenzaken
te Haarlem

Ten aanzien van deze medische aanvraag merk ik op dat deze een reguliere aanvraag betreft. Deze aanvraag doet als zodanig geen (nieuw) recht op opvang ontstaan, noch staat zij aan het eindigen van de opvang in de weg. Immers, het recht op opvang is gekoppeld aan de (vooral eerste) asielprocedure.

Voorts wijs ik u er op dat ingevolge het Wijzigingsbericht Vreemdelingencirculaire (WBV) 2004/59 een vreemdeling die rechtmatig verblijft in Nederland heeft vanwege – vooral – een ingediende reguliere (medische) aanvraag, maar desalniettemin in dezelfde medische situatie verkeert als de vreemdeling die rechtmatig verwijderbaar is en ten aanzien van wie de Vreemdelingenpolitie heeft bepaald dat deze niet in staat is om te reizen, een beroep kan doen op de analoge situatie van artikel 64 Vw 2000. Dit beroep dient allereerst bij de IND te worden gedaan. De IND is immers de organisatie die dient vast te stellen of iemand al dan niet in staat is om te reizen en derhalve onder de analoge situatie van artikel 64 Vw 2000 valt. Tot op heden is niet gebleken dat de IND en dergelijk oordeel heeft afgegeven.

Wat de medische informatie betreft kan ik u melden dat deze over het algemeen oude informatie betreft. Daarnaast heb ik op grond van deze informatie niet kunnen constateren dat het eindigen dan wel het niet continueren van de Rva-verstrekingen zal leiden tot een acute medische noodsituatie. In onder andere het BMA d.d. 11 januari 2006 wordt gesteld dat het uitblijven van behandeling op langere termijn kan leiden tot ernstige lichamelijke schade, maar dat er geen sprake is van een acute medische noodsituatie op korte termijn.

Ten slotte wil ik u er nog op wijzen dat uw cliënt na de beëindiging van de verstrekingen ingevolge artikel 10 Vw 2000 aanspraak kan maken op voortgaande medische behandeling en dat de enkele omstandigheid dat hij geen onderdak meer zal hebben niet tot de conclusie leidt dat de verdere medische behandeling van uw cliënt niet meer mogelijk is. Ik verwijs hiertoe naar de uitspraak van de Afdeling van 3 januari 2005 (JV 2005/97).

Gelet op het feit dat uw cliënt niet behoort tot één van de andere categorieën asielzoekers aan wie opvang wordt geboden, zoals bepaald in artikel 3, tweede en derde lid van de Rva 2005, heeft uw cliënt derhalve geen (nieuw) recht op verstrekingen.

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Ontvangen d.d.

17 NOV 2006

**Centraal Inschrijfbureau
Vreemdelingenzaken
te Haarlem**

Rechtsmiddelen

Tegen deze beschikking kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank te 's-Gravenhage. Het beroep moet binnen 4 weken na de dag van verzending van dit besluit worden ingesteld.

Het beroepschrift dient u te richten aan:

Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken
Postbus 1601
2003 BR Haarlem
(foonummer: 023 - 512 67 36)

Een ingediend beroepschrift heeft geen schorsende werking. Ter verkrijging van schorsende werking dient u connex aan het beroepschrift een verzoek om een voorlopige voorziening in te dienen. Pas wanneer de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening heeft toegewezen kan er een recht op verstrekkingen ontstaan.

Hoogachtend,

Het Beestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers,
namens deze,
de Algemeen Directeur,
namens deze,

de heer mr. A. Tardjopawiro
Senior Bedrijfsjurist Directie Beleid en Juridische Zaken

7. feb. 2007 17:06

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken
voorzieningenrechter

Uitspraak

artikel 8:70 en 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jº artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 06/56501 (beroep)
AWB 06/56502 (voorlopige voorziening)

V-nr:

inzake: geboren op van Nigerese nationaliteit, verblijvende in
het Asielzoekerscentrum te Schagen, eiser en verzoeker (hierna: eiser),
gemachtigde: mr. A. Spel, advocaat te Alkmaar,

tegen: het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers (hierna: het COA), verweerder,
gemachtigde: mr. M. Koussoussi, werkzaam bij de Directie Beleid & Juridische
Zaken van verweerder.

1. PROCESVERLOOP

1. Bij brief van 11 augustus 2006, herhaald bij brief van 2 november 2006, heeft eiser verweerder verzocht de verstrekkingen krachtens de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (Rva 2005) aan eiser te continueren. Bij besluit van 15 november 2006 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen.
2. Bij beroepschrift van 17 november 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Op 23 november 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 1 december 2006. In het verweerschrift van 13 december 2006 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.
3. Bij brief van 17 november 2006 heeft eiser een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ingediend. Het verzoek strekt ertoe alle uit het besluit van 15 november 2006 voortvloeiende rechtsgevolgen op te schorten totdat op het beroep is beslist. Het verzoek is nader onderhouden bij brief van 13 november 2006. De gronden van het verzoek zijn ingediend bij brief van 1 december 2006.
4. Bij brieven van 14 en 17 december 2006 zijn het beroep en het verzoek nader onderhouden.
5. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 19 december 2006. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.
6. De rechtbank en voorzieningenrechter (hierna: de rechtbank), heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

7. feb. 2007 17:07

AWB 06/56501 en AWB 06/56502

2

1. FEITEN

In dit geding gaat de rechtbank uit van het volgende.

1.1. Eiser heeft op 11 april 2001, tezamen met zijn broer , een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Deze aanvraag is bij besluit van 16 november 2001 afgewezen. Het tegen dit besluit ingestelde beroep is bij uitspraak van 26 mei 2003 (AWB 01/66949 en AWB 01/66958) door deze rechtbank, zittingsplaats Alkmaar, ongegrond verklaard, waardoor het besluit van 16 november 2001 onherroepelijk is geworden.

1.2. Eiser heeft op 15 juni 2004 een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "het ondergaan van medische behandeling". Deze aanvraag is bij besluit van 21 december 2004 afgewezen. Het hiertegen ingestelde bezwaar is bij besluit van 15 juni 2006 ongegrond verklaard. Bij beroepsschrift van 11 juli 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Op dit beroep is tot op heden niet beslist.

2. In het dossier bevinden zich met betrekking tot de medische situatie van eiser de volgende stukken:

- een brief van R. Nuchelmans (hierna: Nuchelmans), sociaal psychiatrisch verpleegkundige bij de stichting Geestelijke Gezondheidszorg te Noord-Holland-Noord, van 23 oktober 2003;
- een brief van Nuchelmans van 29 januari 2004;
- een verklaring van A.H. de Jonge, arts bij de Medische Opvang Asielzoekers te Schagen, van 12 mei 2004;
- een brief van C.H. Goosen (hierna: Goosen), huisarts te Duivendrecht, van 25 juni 2004;
- een rapport van A.H. van Tienhoven (hierna: Van Tienhoven), arts/systeemtherapeut bij Centrum '45 te Oegstgeest, van 29 juli 2004;
- een brief van Goosen van 15 februari 2005;
- een brief van Goosen van 23 november 2005;
- een brief van Goosen van 21 april 2006;
- een e-mailbericht van Goosen van 17 augustus 2006; en
- een brief van Van Tienhoven van 14 december 2006.

3.1. Het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA) heeft, op verzoek van verweerder, meerdere malen een onderzoek ingesteld naar de medische problematiek rond eiser.

3.2. In een nota van 8 december 2004 heeft het BMA - samengevat en voor zover hier van belang - het volgende geconcludeerd. Bij eiser is sprake van ernstige depressiviteit met slaapproblemen, teruggetrokkenheid, continue hoofdpijn en oorsuizingen. Hij is uiterst somber en soms wanhopig/boos gestemd. Hij heeft suïcidale gedachten. Volgens de psychiater gaat het om een geagiteerde depressie, rouwreactie en een posttraumatische stressstoornis. Eiser wordt voor zijn klachten psychiatrisch behandeld. In Niger zijn behandelmogelijkheden voor een psychiatrische patiënt beschikbaar. Deze is echter niet op het niveau van de Europese standaards. De mogelijkheden voor psychiatrische behandeling in Niger zijn dan ook onvoldoende. Het uitblijven van de geboden behandeling zal mogelijk leiden tot een toename van de klachten, maar niet tot een medische noodsituatie op korte termijn.

3.3. In een nota van 24 augustus 2005 heeft het BMA - samengevat en voor zover hier van belang - met betrekking tot de psychische klachten van eiser verwezen naar de eerdergeciteerde nota van 8 december 2004 en geconcludeerd dat niet is gebleken dat sprake is van een verandering in de psychische toestand van eiser. Voorts heeft eiser last van een te hoge bloeddruk en bloedarmoede. Eiser is beoordeeld door een cardioloog, staat onder controle van een internist en gebruikt diverse medicijnen. De behandeling door een internist is beschikbaar in het land van herkomst. De door eiser gebruikte medicatie is echter niet verkrijgbaar. Het uitblijven van behandeling zal mogelijk leiden tot een toename van klachten, maar niet tot een medische noodsituatie op korte termijn.

7. feb. 2007 17:07

AWB 06/56501 en AWB 06/56502

4

is niet gebleken dat de IND in deze zin een vaststelling heeft gedaan. De overgelegde medische informatie is over het algemeen oud en op grond van deze informatie kan niet worden geconstateerd dat het eindigen van de Rva-verstrekkings zal leiden tot een acute medische noodsituatie. Verwezen wordt onder andere naar het BMA-advies van 11 januari 2006. Ten slotte kan eiser na de beëindiging van de verstrekkings ingevolge artikel 10 van de Vw 2000 aanspraak maken op voortgaande medische behandeling. De enkele omstandigheid dat eiser geen onderdak meer zal hebben, leidt niet tot de conclusie dat de verdere medische behandeling van eiser niet meer mogelijk is, waartoe wordt verwezen naar een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 3 januari 2005 (JV 2605/97).

6.1. Eiser heeft in beroep, en nader toegelicht ter zitting, - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden naar voren gebracht.

6.2. Het bestreden besluit is onduidelijk gemotiveerd, nu verweerder er reeds vanaf 8 september 2003 van op de hoogte was dat eiser asielrechtelijk is uitgeprocederd en niettemin de Rva-verstrekkings heeft gecontinueerd vanwege eisers medische gesteldheid. Na een dergelijk lange gedoogperiode vereist de beëindiging van de verstrekkings een nadere motivering. Verweerder had dan ook dienen te motiveren in hoeverre de medische situatie van eiser thans anders is dan op 8 september 2003.

6.3. Verweerder dient de verstrekkings aan eiser te continueren op grond van zijn zelfstandige beoordelingsbevoegdheid in dit kader en had dienen te beoordelen of sprake is van zeer bijzondere omstandigheden, zoals een acute medische noodsituatie, op grond waarvan de opvang moet worden gecontinueerd. Het bestreden besluit is op dit punt onvoldoende zorgvuldig voorbereid en onvoldoende duidelijk gemotiveerd. De inhoud van de brieven van 2 en 13 november 2006, gericht aan verweerder, is ten onrechte niet bij de besluitvorming betrokken. Tevens heeft verweerder de inhoud van de brief van eisers huisarts van 23 november 2005 ten onrechte niet meegewogen bij de besluitvorming op dit punt. Verweerder heeft ten onrechte uitsluitend gezien of sprake zal zijn van een acute medische noodsituatie, terwijl uit de jurisprudentie van de Afdeling blijkt dat ook andere zeer bijzondere omstandigheden bij de beoordeling dienen te worden betrokken. Daarvan is in het onderhavige geval sprake. Eiser is vanwege zijn psychische klachten niet zelfredzaam en wordt ondersteund door zijn huisarts en medewerkers van het AZC. Dit blijkt uit de diverse overgelegde stukken. De kans is derhalve groot dat eiser, na beëindiging van de verstrekkings, niet in staat is om de benodigde medische hulp te zoeken, waardoor er een aanzienlijke kans bestaat dat eiser op enig moment ernstige lichamelijke en geestelijke schade zal oplopen.

6.4. Het standpunt van verweerder dat eiser na beëindiging van de verstrekkings op grond van artikel 10 van de Vw 2000 aanspraak kan maken op medische behandeling is onjuist. Het recht op voortgaande medische zorg laat onverlet dat artsen in de praktijk niet bereid zijn om onverzekerde patiënten van medische hulp te voorzien, dat eiser, gelet op zijn psychische klachten, niet in staat zal zijn om zelf tijdig aan de hel te trekken en dat eisers gebrekkige beheersing van de Nederlandse taal in de praktijk een belemmering zou kunnen vormen voor de toegang tot de medische zorg.

7.1. De rechtbank ziet zich allereerst gesteld voor het door eiser ter zitting ingenomen standpunt dat verweerder, gezien het bij brief van 4 december 2006 bij de IND ingediende verzoek om toepassing van artikel 64 van de Vw 2000, gehouden is de Rva-verstrekkings aan eiser te continueren totdat op dit verzoek is beslist. In dit verband heeft eiser gewezen op een uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 23 juni 2005 (AWB 04/19516).

7.2. Daargelaten het feit dat het hiervoor weergegeven standpunt eerst ter zitting en derhalve in een laat stadium van de onderhavige procedure naar voren is gebracht, overweegt de rechtbank dat het enkele indienen van een verzoek om toepassing van artikel 64 van de Vw 2000 geen recht op (continuering van de) Rva-verstrekkings met zich brengt, nu de wet noch het toepasselijke beleid daarvoor grondslag biedt. Daarbij is van belang dat uit de artikelsgewijze toelichting op de Rva 2005 uitdrukkelijk blijkt dat het enkele beroep op (de analoge situatie van) artikel 64 van de Vw 2000 geen aanspraak op

opvangvoorzieningen genereert en een dergelijke aanspraak eerst ontstaat nadat de IND tot het oordeel is gekomen dat er sprake is van een dergelijke (analoge) situatie.

8. De rechtbank stelt voorts vast dat niet in geschil is dat, als gevolg van het feit dat het afwijzende asielbesluit van 16 november 2001 formele rechtskracht heeft verkregen, de Rva-verstrekkingsen in het onderhavige geval op grond van artikel 45 van de Vw 2000 van rechtswege eindigen, waardoor verweerder bevoegd is om, zonder een daartoe strekkend besluit, de verstrekkingen aan eiser feitelijk te beëindigen. Partijen zijn verdeeld over de vraag of het bestreden besluit, waarin verweerder het verzoek van eiser om continuering van de bedoelde verstrekkingen heeft afgewezen, de rechterlijke toets kan doorstaan. In dat verband overweegt de rechtbank als volgt.

9. Anders dan eiser in beroep in de eerste plaats heeft betoogd, is de rechtbank van oordeel dat in het feit dat verweerder de Rva-verstrekkingsen na de afronding van zijn asielprocedure in mei 2003 lange tijd heeft voortgezet terecht geen grond heeft gezien om thans positief te besluiten op het verzoek van eiser om continuering van de verstrekkingen. In dat kader wijst de rechtbank erop dat in het onderhavige geval, zoals verweerder ter zitting terecht heeft aangevoerd, enkel sprake is van het in overeenstemming brengen van de feitelijke situatie met de juridische situatie. Gelet hierop bestaat er geen grond voor het oordeel dat verweerder enkel op grond van het gedogen van eiser gehouden zou zijn de verstrekkingen te continueren. Gezien het vorenstaande heeft verweerder kunnen volstaan met het in het bestreden besluit ingenomen standpunt en was een nadere motivering niet vereist.

10.1. Aan de orde is voorts de vraag of het bestreden besluit ten aanzien van de vraag of verweerder wegens zeer bijzondere omstandigheden, zoals in geval van een acute medische noodsituatie, aanleiding had dienen te zien de verstrekkingen aan eiser voort te zetten, berust op een deugdelijke motivering. Daarbij is van belang dat het aan de vreemdeling is om desgewenst aannemelijk te maken dat van zodanig zeer bijzondere omstandigheden sprake is.

10.2. Tussen partijen is niet in geschil dat het uitblijven van de behandeling in het geval van eiser niet zal leiden tot een acute medische noodsituatie, zoals ook is geconcludeerd in de in de onderhavige zaak uitgebrachte BMA-rapporten. Eiser heeft evenwel gesteld dat er sprake is van zeer bijzondere omstandigheden, gelegen in zijn persoon, die in zijn geval aanleiding dienen te vormen tot het continueren van opvang. Daartoe heeft hij gewezen op zijn persoonlijke omstandigheden, zoals deze blijken uit de in deze zaak overgelegde, onder 11.2. genoemde, medische stukken. Het betreft hier met name de psychische gesteldheid van eiser, in het bijzonder zijn gehrek aan zelfredzaamheid en zijn afhankelijkheid, die ertoe zullen leiden dat hij zonder de strakke begeleiding van huisarts en medewerkers van het AZC niet de noodzakelijke medische zorg zal opzoeken en verkrijgen. Tevens is in dit verband gewezen op de gebrekkige beheersing van de Nederlandse taal door eiser, die een belemmering zal vormen bij het opzoeken dan wel verkrijgen van medische zorg, waarbij eiser heeft verwezen naar de opmerking van het BMA in het advies van 11 januari 2006 dat "het uitenard niet uit te sluiten is, dat bij het ontstaan van medische problemen de gebrekkige beheersing van het Nederlands een extra risico inhoudt". Verder is namens eiser nog de aandacht gevestigd op zijn depressiviteit, zijn beperkte bevatingsvermogen, zijn analfabetisme en het geïsoleerde bestaan dat hij leidt.

10.3. De rechtbank stelt vast dat de vraag of sprake is van zeer bijzondere omstandigheden op grond waarvan de verstrekkingen zouden moeten worden gecontinueerd niet beperkt is tot het geval waarin sprake is van een acute medische noodsituatie. Ook andere zeer bijzondere omstandigheden kunnen nopen tot continuering van de verstrekkingen, waarvoor steun kan worden gevonden in de jurisprudentie van de Afdeling op dit punt. Uit het bestreden besluit blijkt dat verweerder in het onderhavige geval uitsluitend heeft onderzocht of sprake zal zijn van een acute medische noodsituatie. Daarbij heeft verweerder, hoewel eiser gemotiveerd heeft gesteld dat in zijn geval sprake is van in zijn persoon gelegen zeer bijzondere omstandigheden die nopen tot continuering van de verstrekkingen, aan deze omstandigheden in het bestreden besluit geen overweging gewijd. Dit leidt tot het oordeel dat het bestreden besluit in zoverre onvoldoende deugdelijk is gemotiveerd.

AWB 06/56501 en AWB 06/56502

6

10.4. In het verlengde van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat het bestreden besluit ook met betrekking tot het bepaalde in artikel 10, tweede lid, van de Vw 2000 een deugdelijke motivering ontbeert. Op grond van deze bepaling kan de vreemdeling die geen rechtmatig verblijf heeft aanspraak maken op (voortgaande) verlening van medisch noodzakelijke zorg. Verweerder heeft in het bestreden besluit volstaan met de vaststelling dat eiser ingevolge deze bepaling, na beëindiging van de verstrekkingen, aanspraak kan maken op voortgaande medische behandeling. Met deze vaststelling heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank niet kunnen volstaan. Eiser heeft met zijn gemotiveerde beroep op de in zijn persoon gelegen omstandigheden, zoals hiervoor weergegeven, tot op zekere hoogte aannemelijk heeft gemaakt dat in zijn geval de medische zorg, waarop hij ingevolge artikel 10 van de Vw 2000 mogelijk aanspraak maakt, niet bereikbaar zal zijn als hij geen onderdak heeft. In dat licht bezien heeft verweerder in het bestreden besluit ten onrechte volstaan met het hiervoor weergegeven standpunt dat eiser op grond van artikel 10 van de Vw 2000 aanspraak kan maken op voortgaande medische zorg en had verweerder dienen te bezien of eiser gebruik zal kunnen maken van die zorg. Verweerder had dit dienen te betrekken bij de beantwoording van de vraag of in het geval van eiser sprake is van zeer bijzondere omstandigheden op grond waarvan continuering van de Rva-verstrekkingen zou moeten plaatsvinden.

11. Hieruit volgt dat het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 3:46 van de Awb. Mitsdien zal het beroep gegrond worden verklaard, het bestreden besluit worden vernietigd en bepaald worden dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak.

Ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening

12. De rechtbank ziet zich voorts gesteld voor de vraag of er aanleiding bestaat de gevraagde voorziening te treffen. Een dergelijke voorziening kan op grond van artikel 8:81 van de Awb worden getroffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

13. De gevraagde voorziening strekt er toe de rechtsgevolgen van het bestreden besluit op te schorten totdat is beslist op het beroep. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

Ten aanzien van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening

14. Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als de in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 966,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verzoekschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 322,-, wegingsfactor 1).

AWB 06/56501 en AWB 06/56502

7

IV. BESLISSING

De rechtbank

in de zaak geregistreerd onder nummer AWB 06/56501:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak.

De voorzieningenrechter

in de zaak geregistreerd onder nummer AWB 06/56502:

- wijst het verzoek af.

In alle zaken:

- veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 966,- (zegge: negenhonderdzesenzestig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier.

Deze uitspraak is gedaan op 9 januari 2007 door mr. L. van Es, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. S. Slikhuis, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter...

Afschrift verzonden op: 10 JAN. 2007

Conc: SaS
Coll: MSj
D: C

VOORZITTER
ARRONDISSEMENTSGERICHT TE AMSTERDAM

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vordisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

RAAD VAN STATE	
774	INGEKOMEN
B	- 7 FEB 2007
ZAAKNR.	
AAN: VI	
BEHANDELD: DD:	PAR:

faxbericht

aan Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State
 t.a.v.
 betreft Hoger beroepsschrift Awb 06/56501 en Awb 06/56502
 van Mw. mr. S.F. Leeuwin
 fax 070-3727272
 telefoonnummer 070-3727243
 datum 7 februari 2007
 aantal pagina's 31 (inclusief deze)
 afdeling Beleid en Juridische Zaken

Centraal Bureau

Edelachtbaar College,

Bij deze doe ik u het hoger beroepsschrift inzake , Awb 06/56501 en
 Awb 06/56502, toekomen.

Ik ga ervan uit u hiermee voldoende te hebben geïnformeerd.

Hoogachtend,

Mw. mr. S.F. Leeuwin

Sir Winston Churchilllaan 366A
 1285 SJ Rijswijk
 postbus 3002
 1230 ME Rijswijk
 telefoon 070 372 70 00

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S- GRAVENHAGE

Centraal Bureau

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 7 FEB 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

datum 7 februari 2007
ons kenmerk 07u.000338
onderwerp , Awb 06/56501 en Awb 06/56502
inlichtingen bij Mr. S.F. Leeuwin
doorkiesnummer 070-3727243
fax 070-3727272
bijlage(n)
uw brief

Gir Winston Churchilllaan 366
2285 SJ Rijswijk
postbus 3007
2280 AM Rijswijk
telefoon 070 372 70 00

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK RAAD VAN STATE

HOGER BEROEPSCHRIFT

Inzake:

Appellant:

Het bestuur van het Centraal Orgaan opvang
asielzoekers (COA), vertegenwoordigd door mw. mr S.F.
Leeuwin

Verweerder:

vertegenwoordigd door mr A. Spel

Correspondentie uitsluitend
aan het postadres met
vermelding van de datum en
het kenmerk van deze brief

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

1. Inleiding

1.1 Appellant (hierna: het COA) tekent hoger beroep aan tegen de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, sector bestuursrecht, enkelvoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken (hierna: de rechtbank), van 9 januari 2007, kenmerk Awb 06/56501 en Awb 06/56502 (*productie 1*). De rechtbank heeft in deze uitspraak het door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard en de beschikking van het COA van 15 november 2006 vernietigd.

1.2 Een overzicht van de processuele aanloop tot het hierboven genoemd besluit van appellant, is gegeven in de aangevallen uitspraak van 9 januari 2007. Om herhalingen te voorkomen verwijs ik naar de aldaar geschetste processuele achtergronden.

2. Grieven

2.1 Het COA is van oordeel dat de aangevallen uitspraak niet in stand kan blijven. Hiertoe wordt door het COA twee grieven opgeworpen.

Grief 1

2.2 De eerste grief van het COA richt zich tegen rechtsoverweging 10.3 waarin het volgende wordt overwogen:

"De rechtbank stelt vast dat de vraag of sprake is van zeer bijzondere omstandigheden op grond waarvan de verstrekkingen zouden moeten worden gecontinueerd niet beperkt is tot het geval waarin sprake is van een acute medische noodsituatie. Ook andere zeer bijzondere omstandigheden kunnen nopen tot continuering van de verstrekkingen, waarvoor steun kan worden gevonden in de jurisprudentie vande Afdeling op dit punt. Uit het bestreden besluit blijkt dat verweerder in het onderhavige geval uitsluitend heeft onderzocht of sprake zal zijn

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

van een acute medische noodsituatie. Daarbij heeft verweerder, hoewel eiser gemotiveerd heeft gesteld dat in zijn geval sprake is van in zijn persoon gelegen zeer bijzondere omstandigheden die nopen tot continuering van den verstrekkingen, aan deze omstandigheden in het bestreden besluit geen overweging gewijd. Dit leidt tot het oordeel dat het bestreden besluit in zoverre onvoldoende deugdelijk is gemotiveerd. "

Motivering:

Een verzoek om (continuering van de) opvang dient appellant te toetsen aan de Rva 2005. In de Rva 2005 is onder meer bepaald welke categorieën vreemdelingen er recht op opvang hebben (artikel 3, tweede lid en derde lid, Rva 2005). Appellant meent dat indien een vreemdeling zich in zijn of haar verzoek om (continuering van de) verstrekkingen beroept op het bestaan van bijzondere omstandigheden, appellant een dergelijk beroep alleen op kan vatten als een beroep om gebruik te maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid als neergelegd in 4:84 Awb. Aldaar is bepaald dat een bestuursorgaan in het geval van bijzondere omstandigheden gebruik kan maken bij zijn inherente afwijkingsbevoegdheid. De Rva 2005 zelf kent een begrip als 'bijzondere omstandigheden' niet. Ook is er geen andere rechtsregel waarin bepaald wordt dat een bestuursorgaan in het geval van bijzondere omstandigheden kan af wijken van beleid of regelgeving. Appellant meent dan ook dat een beroep op het bestaan van bijzondere omstandigheden, waardoor appellant verzocht wordt af te wijken van de Rva 2005, niet anders geïnterpreteerd kan worden dan een verzoek aan appellant om gebruik te maken van een inherente afwijkingsbevoegdheid ex. artikel 4:84 Awb.

De Rva 2005 is echter een ministeriële regeling en een algemeen verbindend voorschrift (ABRvS 9 augustus 2002, AB 2002/30). Dat betekent, dat de inherente afwijkingsbevoegdheid van 4:84 Awb ten aanzien van appellant geen toepassing heeft. Deze geldt immers alleen in het geval van een beleidsregel. Daar is in deze geen sprake van. Nu er geen sprake is van een inherente afwijkingsbevoegdheid, kan het COA bij zijn beoordeling van een verzoek om (continuering van de) opvang slechts toetsen aan de voorwaarden zoals gesteld in de Rva 2005, maar kan het COA niet toekomen aan een toetsing van evenuele

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

bijzondere omstandigheden die ex. artikel 4:84 Awb een afwijking van de Rva 2005 mogelijk zouden kunnen maken.

Door te oordelen dat appellant in zijn besluit op een verzoek om continuering van de opvang een oordeel had dienen te geven omtrent de gestelde bijzondere omstandigheden, miskent de rechtbank dat appellant de vrijheid niet heeft om een dergelijk oordeel te geven en derhalve ook geen gebruik kan maken van een inherente afwijkingsbevoegdheid.

De rechtbank Amsterdam miskent - door te overwegen dat het COA de bevoegdheid heeft om in het geval van bijzondere omstandigheden de verstrekkingen, alhoewel daarop geen aanspraak bestaat, niettemin voort te zetten - dat het COA óók in het geval van het eindigen van de opvang conform artikel 45 Vw 2000 géén inherente afwijkingsbevoegdheid heeft. Het COA kan bij het van rechtswege eindigen van de verstrekkingen niet afwijken van de Vreemdelingenwet 2000, zodat het mogelijke bestaan van bijzondere omstandigheden ook bij het eindigen van de verstrekkingen conform ingevolge 45 Vw 2000 geen rol kunnen spelen. Slechts in het geval de betrokken vreemdeling behoort tot een van de categorieën vreemdelingen met recht op opvang (artikel 3, tweede lid, Rva 2005), kan het COA besluiten om de verstrekkingen - ondanks het bestaan een meeromvattende beschikking ex artikel 45 vw 2000 - niet te eindigen. Dit is bijvoorbeeld het geval indien een vreemdeling in zijn asielprocedure is uitgeprocedeerd en verwijderbaar is, maar terwijl hij of zij nog in de opvang verblijft, door de IND wordt vastgesteld dat op hem of haar de situatie als bedoeld in artikel 64 vw 2000 van toepassing is.

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Het COA heeft een gebonden beslissingsbevoegdheid aan de Rva 2005. Het Coa kan en mag daar niet van afwijken. Er is voor het COA, zoals uit bovenstaande blijkt, geen ruimte om te toetsen of er al dan geen sprake is van bijzondere omstandigheden op grond waarvan in afwijking van de Rva 2005 opvang geboden dient te worden. Doordat het COA niet aan een oordeel omtrent de gestelde bijzondere omstandigheden kan toekomen, is het bestreden besluit op dit punt niet onduidelijk gemotiveerd.

Grief II

2.3 De tweede grief van het COA richt zich tegen rechtsoverweging 10.4 waarin het volgende wordt overwogen:

"In het verlengde van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat het bestreden besluit ook met betrekking tot het bepaalde in artikel 10, tweede lid, van de Vw 2000 een deugdelijke motivering ontbeert. Op grond van deze bepaling kan de vreemdeling die geen rechtmatig verblijf heeft aanspraak maken op (voortgaande) verlening van medisch noodzakelijke zorg. Verweerder heeft in het bestreden besluit volstaan met de vaststelling dat eiser ingevolge deze bepaling, na beëindiging van de verstrekkingen, aanspraak kan maken op voortgaande medische behandeling. Met deze vaststelling heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank niet kunnen volstaan. Eiser heeft met zijn gemotiveerde beroep op de in zijn persoon gelegen omstandigheden, zoals hiervoor weergegeven, tot op zekere hoogte aannemelijk heeft gemaakt dat in zijn geval de medische zorg, waarop hij ingevolge artikel 10 van de Vw 2000 mogelijk aanspraak maakt, niet bereikbaar zal zijn als hij geen onderdak heeft. In dat licht gezien heeft verweerder in het bestreden besluit ten onrechte volstaan met het hiervoor weergegeven stelpunt dat eiser op grond van artikel 10 van de Vw 2000 aanspraak kan maken op voortgaande medische zorg en had verweerder dienen te bezien of eiser gebruik zal kunnen maken van die zorg. Verweerder had dit dienen te betrekken bij de beantwoording van de vraag of in het geval van eiser sprake is van zeer bijzondere

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

omstandigheden op grond waarvan continuering van de Rva- verstrekkingen zou moeten plaatsvinden."

Motivering:

Met dit oordeel miskent de rechtbank dat artikel 10 Vw 2000 juist in het leven is geroepen zodat vreemdelingen die van alle andere verstrekkingen zijn uitgesloten, niet in een medische noodsituatie terecht hoeven te komen, omdat zij ingevolge artikel 10 Vw 2000 aanspraak kunnen maken op een medisch noodzakelijke behandeling. Ook Uw Afdeling heeft gelijkluidend geoordeeld (zie uitspraak d.d. 24 november 2004 (no. 200404972/1), uitspraak d.d. 20 januari 2005 (no. 200406855/1) en uitspraak d.d. 27 juni 2006 (no. 200600629/1): *"Zoals door het COA aangegeven, kan de vreemdeling, na beëindiging van de verstrekkingen, ingevolge artikel 10 van de Vw 2000 desgewenst aanspraak maken op voortgaande medische zorg. De enkele omstandigheid dat zij mogelijk geen onderdak zal hebben, leidt niet tot de conclusie dat een eventuele behandeling niet mogelijk is."*

Het behoort noch tot de bevoegdheid van appellant noch tot de taak van appellant om nader onderzoek te verrichten naar de medische situatie waarin verweerder zich bevindt. Het COA heeft hiertoe geen onderzoeksplicht.

De rechtbank s'-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem, heeft bij uitspraak van 20 januari 2006, AWB 05/57971, (productie 2) het volgende overwogen:

"Ingevolge artikel 10, tweede lid, Vw heeft verzoeker recht op medisch noodzakelijke zorg. Dit betekent niet, zoals door verzoeker gesteld, dat hij slechts recht heeft op medische zorg indien sprake is van een acute medische noodsituatie in levensbedreigende of invaliderende situaties. Medisch noodzakelijke zorg omvat ook de zorg die noodzakelijk is om een levensbedreigende situatie te voorkomen."

Voorts is de rechtbank van oordeel:

" Uit de door verweerder verstrekte informatie blijkt dat artsen en hulpverleners in de eerstelijns zorg die medisch noodzakelijke zorg hebben verleend een beroep kunnen doen op het koppelingsfonds. Het zogenaamde Koppelingsfonds vergoedt de kosten aan de arts of de hulpverlener indien sprake is van medisch noodzakelijke zorg. Voor medisch noodzakelijke zorg verleend in ziekenhuizen kan de behandelend arts een beroep doen op de post "dubieuze debiteuren" van het ziekenhuis die in samenspraak met de zorgverzekeraars wordt opgevoerd. Het is de behandelend arts of hulpverlener zelf die bepaalt of sprake is van medisch noodzakelijke zorg."

Appellant attendeert verweerder enkel op de mogelijkheid dat artikel 10 Vw 2000 is bedoeld om een medische noodsituatie te voorkomen. Artikel 10 Vw 2000 laat onverlet dat de verstrekkingen eindigen op grond van artikel 45 Vw 2000.

In dit kader verwijs ik u Afdeling tevens naar de brief van de Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, d.d. 21 maart 2000, gericht aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal (*productie 3*).

3 Conclusie

Gelet op het voorgaande stelt het COA zich op het standpunt dat de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, sector bestuursrecht, enkelvoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken, van 9 januari 2007, kenmerk Awb kenmerk Awb 06/56501 en 06/56502 dient te worden vernietigd en dat het inleidende beroep ongegrond dient te worden verklaard.

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Namens het bestuur van het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers,

Mw mr S.F. Leeuwin

Jurist Afdeling Beleid & Juridische Zaken